

TAIZS GERGŐ

itt, most

innen nézve
(a kerékpáros pihenőhely
plexiteteje alatt állok,
hallgatom a jégeső sámantáncát.
 semmire sem gondolni
 vajon lehetséges egyáltalán?
kristálytalpak dobognak,
rajtam kívül
sehol egy lélek,
idebent meg éppen hogy
szuszog valamiféle.
 furcsa ez a kifordított csend.
előttem kizsigerelt szervizpont,
acélsodronyok tekergőznek:
a hiábavalóság hűvös Medusa-szobra.
kővé dermed a délután,
 mint minden egyéb a nagy porladás előtt,
és csak én mozdulok benne.
átnyúlok az esőbeálló tört üvegén,
kitapintom a hiány szilánkjait,
a tér egyenetlen kopását.
mégis, mint az arcomba csapó szél,
olyan őszintén mondom)
mindenhol jó, de legjobb
itt,
most

fonalzó

Levendel Júliának

(hogy a végső csatát elbukjuk
– nem kérdés, nem válasz,
ezt gyakoroljuk mindvégig
ébredés és szájszélen lecsurgó
labirintusálmaink közt,

de addig) megannyi diadal vár,
 kifelé biccentés, félmosoly, ölelés,
 befelé odaút, fénypalástutazás,
 hisz sosem volt visszaút,
 csak a tekintet roncsolta táj
 és a mozdulat metélte tér,
 ahol a kockakő, lámpavas,
 radiátor, szegélyléc: a kint és bent
 kanyarog, kuszálódik, ránk simul, összeér,

csak belegabalyodni van idő,
 megismerni is alig, talán épp sejteni
 (függöny mögött a szobabelsőt),
 gombolyítani faltól falig,
 diszkrétén cifrázni a csendet,
 melynek nincs neve még,
 és maradni hosszan, de sosem örökké,
 mindvégig szökésre készen,
 mint részvétlen szemrebbenések

Szubjektív csillagértelmezések

Pár, beszéd, vég, szó

- Mert te lettél életem legnagyobb csalódása.
- Megtisztelő, hogy valamiben első lehetek.
- „Nagy, kavargó álmoképek között” modelláltam...
- (Miért kell idézgetnie útvesztőhelyeken?)
- ...az ürességed tényszerű pontjait, és íme.
- Háztáji önkínzás, pirosra érlelt fájdalom?
- Inkább csak félnóták, félelmekből félrímek.
- Vagy józanodás, mint egy erősebb másnapon?
- A bögrében a kávédat mindig én kavartam.
- Hisz női nevet kap a hurrikánok többsége.
- A fal repedéseit fényképed nem takarja.
- És időm sem marad már tisztasági festésre.
- Nagy akarásnak nyögés a (köztünk most mindennek)...
- ...vége. Ezentúl te vagy és én vagyok. Nincs ketten.

Másképp, mielőtt
Faludi Ádámnak

Ahogy a fűszál sarjad, tojánhéj reped
– ugyanaz másképp, bárhová nézek: zajlik
a megállíthatatlan, minden más ráér.

A lombok színére vízjelet rajzolsz,
megérkezel, május, majd taxiba szállsz,
onnan figyeled, hogyan botladozom.

Szememben erdők és rétek hullámzanak,
fohászkodó vázák gyűlnek a verandán.
Hagyom, hogy megint rám esteledjen.

Módomban áll gyakorolni a hallgatást,
maradék időmet alvással töltöm,
szarvassá válásom történetén dolgozom.

Rólam álmodik Aktaión? Talán.
Ugyanott vagyok, csak még jobban sehol.
Ami ellen kellene, mégsem úgy ágálunk,

pedig „a szabadság mindenhol ugyanaz”
– ugyanaz másképp, bárhová nézek: zajlik
a megállíthatatlan. Ismerj fel, mielőtt.

(Minden más ráér.)